

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **D. L., s. r. o.**, zastoupený JUDr. Evou Koubovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Vinohradská 6, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Praha 1, Washingtonova 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2003, č. j. 28 Ca 371/2001 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2001, č. j. Toj-870/2000, rozhodl Celní úřad Praha V. tak, že žalobce se dopustil porušení celních předpisů tím, že nedodržel podmínky stanovené pro zboží propuštěné do režimu tranzit evid. č. 311765100-00191-9. Tímto jednáním se žalobce dopustil celního deliktu ve smyslu § 140 odst. 2 celního zákona způsobem uvedeným v ustanovení § 293 písm. e) celního zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Své rozhodnutí Celní úřad Praha V. opřel o zjištění, že žalobce nedodal zboží společně s průvodními doklady celnímu úřadu určení do 14. 6. 2000. Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce napadl citované rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, neboť se domníval, že správní orgán posoudil věc po právní stránce nesprávně a vydal rozhodnutí, které je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce předně namítl, že žalobci nebyla dána možnost účinně a úspěšně hájit svá práva, zejména se vyjádřit k řízení a jeho předmětu,

k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, a uplatnit v řízení své návrhy. Daný vývozní případ byl v rozhodnutí celního úřadu identifikován pouze podle čísla tranzitu a data pro splnění povinnosti, přičemž oba tyto údaje byly neurčité a nejednoznačné, což je dle názoru žalobce v rozporu s požadavkem určitosti a srozumitelnosti právního úkonu. Z výroku rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že žalobce porušil celní předpisy tím, že nedodržel podmínky stanovené pro zboží propuštěné do režimu tranzit evidenční číslo 311765100-00191-9, z odůvodnění rozhodnutí však vyplývají čísla jiná, a to č. 31765100-00191-9 a č. 1765100-00191-9. Rovněž v protokolu o zjištěném celním deliktu ze dne 29. 8. 2000, č. j. PRO 486/2000, je uvedeno, že zboží mělo být předloženo na CÚ Hevlín do 16. 6. 2000, zatímco rozhodnutí samotné ukládá žalobci pokutu za to, že zboží nebylo předloženo do 14. 6. 2000. Žalobce se domnívá, že uvedené nedostatky rozhodnutí a celého řízení nemohly být účinně odstraněny a věc nemohla být uvedena v řádný stav dopisem celního úřadu – Oznámení o opravě omylů ze dne 28. 5. 2001, neboť uvedené nesprávnosti přesahují charakter zřejmých nesprávností ve smyslu § 47 odst. 6 správního řádu, a proto je nelze napravit zmíněným neformálním způsobem. Podle názoru žalobce rovněž nebylo jasné, jakými konkrétními úvahami se při určení pokuty celní orgán řídil a v jakých rámcích se jeho rozhodování pohybovalo; úvahy celního orgánu byly pouze obecné bez vazby ke konkrétnímu případu. Podle názoru žalobce byla výše sankce založena na libovůli celního orgánu, kterýžto postup považoval za nezákonný. Konečně napadenému rozhodnutí žalobce vytýkal formální vadu, neboť v jeho písemném vyhotovení není v rozporu s § 47 odst. 5 správního řádu uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, která rozhodnutí podepsala, nicméně je zřejmé, že podpis na rozhodnutí nenáleží ani řediteli ani vedoucímu právního oddělení. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Při ústním jednání zástupkyně žalovaného poukázala na množství nesrovnalostí, týkajících se především prepisování místa určení (oddíl 53 deklarace) na celní deklaraci, uvedení žalobkyně v celní deklaraci (oddíl 50) jako hlavní povinné, ač se jednalo o soukromou aktivitu M. P., které bylo oznámení o nepředložení zboží doručeno, nebo nedostatečného konkretizování celního deliktu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 10. 2003, č. j. 28 Ca 371/2001 - 54, žalobu zamítl. V odůvodnění předně podotkl, že žalobce výrazně rozšířil důvody žaloby až při ústním jednání, tedy až po lhůtě pro podání žaloby, a proto soud k těmto námitkám nepřihlédl. K žalobnímu bodu ohledně nemožnosti účastníka vyjádřit se ke správnímu řízení soud uvedl, že předvoláním k ústnímu jednání byl žalobce o zahájení řízení o uložení pokuty vyrozuměn, byl seznámen s protokolem o zjištěném celním deliktu, který byl dostatečným způsobem popsán, a sám k němu podal i své vyjádření. V této souvislosti soud žádné porušení procesních předpisů nezjistil. Při hodnocení nesprávného data na protokolu o zjištěném celním deliktu se soud přiklonil k názoru žalovaného, že se nejedná o rozhodnutí, tedy jedná se o pochybení správního orgánu, které však nemělo žádný vliv na rozhodnutí samotné. Městský soud dále konstatoval, že správní orgán prvního stupně při vyhotovování rozhodnutí pochybil, když v něm uvedl tři různá čísla, přičemž z obsahu spisu vyplývá, že pouze jedno z těchto čísel je správné. Číslo uvedené ve výroku rozhodnutí a druhé číslo uvedené v odůvodnění rozhodnutí, je nesprávné. Nicméně toto pochybení nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť ze spisového materiálu je jednoznačně zřejmé, že v průběhu správního řízení se žalobce vyjadřoval ke konkrétnímu případu, který byl žalobci znám. Podle názoru soudu tak chybné uvedení čísla tranzitu bylo písařskou chybou, kterou celní úřad zákonným způsobem opravil, a žaloba není v této části důvodná. Skutečnost,

že vyrozumění o opravě bylo žalobci doručeno až po jeho odvolání a po propadnutí lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, není podstatná. Pokud žalobce chtěl své odvolání v tomto směru doplnit, tak k tomu měl dostatek prostoru a k žádnému porušení jeho práv nedošlo. Za nedůvodnou považoval Městský soud v Praze i námitku týkající se neuvedení jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, která vydala napadené rozhodnutí. Ze své rozhodovací činnosti je soudu známo, že tato rozhodnutí žalovaného bývají podepsána oprávněnou osobou – Z. Š., ačkoliv tato osoba není na napadeném rozhodnutí výslovně uvedena. Nicméně správní řád nespojuje s takovou vadou samotnou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce pak ve své žalobě netvrdí, že by rozhodnutí podepsala neoprávněná osoba, ale pouze to, že zde není uvedeno její jméno, příjmení a funkce. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí podepsala osoba oprávněná tak učinit, ač v něm není uvedena jménem, příjmením a funkcí, jedná se o vadu napadeného rozhodnutí, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku. Konečně Městský soud v Praze k námitce ohledně nedostatečného odůvodnění výše pokuty uvedl, že výše sankce byla řádně skutkově odůvodněna, přičemž soud toto odůvodnění neshledal nedostatečným ani nepřezkoumatelným, je z něho patrné, čím se správní orgány při uložení pokuty konkrétně řídily. Úvahy o výši pokuty nijak nevybočily z mezí správního uvážení.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodu jeho nezákonnosti, neboť soud věc v předcházejícím řízení nesprávně právně posoudil, a dále dle názoru stěžovatele měl soud napadené rozhodnutí zrušit z důvodu namítaných nedostatků při zjišťování skutkové podstaty. Stěžovatel předně namítá, že v celním řízení byla stěžovateli odňata možnost účinně hájit svá práva. Podle jeho názoru již v rámci celního řízení uváděl, že k věci, jež je specifikována v protokolu o zjištěném celním deliktu č. j. PRO-486/2000 sepsaném Celním úřadem Praha V. dne 29. 8. 2000, příp. v následných rozhodnutích, nemá žádné podklady, že dne 9. 6. 2000 žádné celní prohlášení k příslušnému celnímu úřadu nepodal, že věc nemá ve své evidenci, že vývozce zboží v uvedeném případě nezastupoval, a že se z těchto důvodů nemůže věcně vyjádřit k okolnostem v protokolu či rozhodnutí uvedeným. Stěžovatel je přesvědčen, že uvedený případ mohl být s ohledem na okolnosti uváděné celním úřadem soukromou aktivitou bývalé zaměstnankyně stěžovatele M. P., s níž žalobce ke dni 31. 7. 2000 zrušil pracovní poměr pro hrubé porušení pracovní kázně, a která byla též pravomocně odsouzena pro trestnou činnost páchanou ve firmě žalobce, na což žalobce opakovaně bezvýsledně upozorňoval. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že daný vývozní případ byl v rozhodnutí náležitě identifikován. Pro identifikaci každého tranzitního celního případu je určující číslo tranzitní celní deklarace, datum pro splnění povinností, a dále specifikace celního případu, ke kterému má být zboží předloženo. Všechny tyto údaje nebyly celním úřadem v daném případě uváděny správně a jednoznačně. V oznámení o předložení zboží, které stěžovateli nikdy nebylo doručeno, neboť je patrně převzala paní P. a nepředala je do spisové agendy žalobce, se uvádí, že zboží mělo být předloženo celnímu úřadu Hatě. Na příslušné celní deklaraci je znatelné, že v kolonce celní úřad určení bylo původní Hatě přepsáno na Hevlín, a že stejně tak bylo přepsáno i číslo souhrnné celní deklarace. Následným zkoumáním obsahu celního spisu stěžovatel zjistil, že předmětná celní deklarace má zcela jinou číselnou řadu než byla přidělena stěžovateli, a že nesouhlasí ani číslo generální záruky stěžovatele uváděné na souhrnném celním prohlášení. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že již v žalobě podané 16. 8. 2001 směřoval svými námitkami k nedostatkům ve skutkovém zjištění celních orgánů (zejména ohledně toho, jaké zboží a pod jakým evidenčním číslem tranzitní deklarace bylo propuštěno do režimu tranzit, kterému celnímu úřadu mělo být předloženo a v jaké lhůtě apod.). Soud se však těmito námitkami nezabýval. Stěžovatel je dále toho názoru, že nesrovnalosti v rozhodování celních orgánů jsou natolik závažné, že přesahují charakter zřejmých nesprávností, a tudíž nemohly

být účinně odstraněny dopisem celního úřadu. V předmětném případě je součástí výroku rozhodnutí celního úřadu i popis jednání, za které je pokuta uložena, t. j. nedodržení podmínek stanovených pro zboží propuštěné do režimu tranzit evidenční č. 3117655100-00191-9. V odůvodnění rozhodnutí jsou pak uvedena další dvě různá evidenční čísla tranzitní deklarace. Odvolací orgán rozhodnutí celního orgánu prvního stupně ponechal v platnosti, t. j. včetně té části výroku, která popisuje deliktní jednání stěžovatele, za které byla stěžovateli uložena pokuta. Stěžovatel poukazuje na meze postupu podle ustanovení § 47 odst. 6 správního řádu, který v souladu s dosavadní judikaturou nelze použít v případě, jestliže by se opravou měnil smysl výroku rozhodnutí. V daném případě by však neformální oprava rozhodnutí podstatně změnila smysl původního výroku rozhodnutí, když zcela mění specifikaci jednání stěžovatele, za které je uložena pokuta. Podle názoru stěžovatele soud nesprávně posoudil i námitku stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu, že není jasné, jakými konkrétními úvahami se při určení výše pokuty celní orgán v napadeném rozhodnutí řídil, jak hodnotil jednotlivé okolnosti případu, a to každou zvlášť i v jejich souvislostech, v jakých rámcích se jeho rozhodování pohybovalo, a proč uložil žalobci pokutu právě v dané výši. Okolnosti, které měly vliv na výši udělené pokuty, nejsou v rozhodnutí nijak blíže charakterizovány ani dále hodnoceny, není zřejmé, kdy zboží bylo dodáno na celní úřad, jaká byla jeho hodnota atd. Stejně tak odvolací orgán se ve svém rozhodnutí omezil pouze na zcela obecné úvahy bez vazby na konkrétní případ, když uvádí, že při ukládání sankce posuzoval všechny okolnosti spáchaného deliktu, přičemž tyto okolnosti nijak blíže necharakterizuje ani nehodnotí. Podle názoru stěžovatele přesvědčivosti napadených rozhodnutí nepřispívá ani např. skutečnost, že na rozdíl od celního orgánu prvního stupně, který při ukládání pokuty a rozhodování o její výši přihlédl k tomu, že zboží bylo předloženo na CÚ opožděně, odvolací orgán výši pokuty považoval za přiměřenou s ohledem na to, že zboží nebylo celnímu úřadu předloženo vůbec. Dle názoru stěžovatele, trpí napadené rozhodnutí žalovaného také formální vadou, když v jeho písemném vyhotovení není uvedeno v rozporu s ustanovením § 47 odst. 5 správního řádu jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, která rozhodnutí podepsala, když je zřejmé, že podpis na rozhodnutí nenáleží ani řediteli ČR ani vedoucímu právního oddělení, jejichž jména a funkce jsou na rozhodnutí předtištěna. Ze systematického začlenění tohoto ustanovení je zřejmé, že uvedení oprávněné osoby má z hlediska zákona stejnou důležitost jako uvedení orgánu, který rozhodoval, či výroku rozhodnutí. Pokud napadené rozhodnutí některou ze zákonných náležitostí nesplňuje, nemůže se jednat o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 46 a násl. správního řádu a takové „rozhodnutí“ nemůže mít žádné účinky. Stěžovatel konečně poukazuje na to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť výrok tohoto rozhodnutí je neurčitý a neúplný. Rozhodnutí celního orgánu prvního stupně o uložení pokuty bylo učiněné jedním výrokem ukládajícím pokutu a určujícím její výši, splatnost a místo plnění. Jestliže žalovaný takové rozhodnutí změnil a pokutu snížil a ostatními částmi měněného výroku celního orgánu prvního stupně se ve svém rozhodnutí nezabýval, pak není z tohoto jeho rozhodnutí zřejmé, jak o těchto ostatních částech rozhodl, tedy jak rozhodl o jednání, za které je pokuta uložena, o splatnosti pokuty a místě placení, zda je ponechal v platnosti nebo je změnil a jak, apod. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2003, č. j. 28 Ca 371/2001 - 54, zrušil a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že tranzitní celní prohlášení evidenční č. 31765100-00191-9 bylo podáno společností D.L., která v režimu tranzitu vystupovala jako hlavní povinný. Pracovnice, která tento doklad vystavila a celnímu úřadu podala, byla zaměstnancem společnosti D.. K nedostatečné identifikaci podává žalovaný vysvětlení, že skladba evidenčních čísel celních prohlášení je dána vnitřním předpisem

Ministerstva financí – Generálního ředitelství cel: první číslo vyjadřuje režim, do kterého je zboží propuštěno; další čtyřčíslí vyjadřuje kód celního úřadu; pak následují dvě čísla označující pracoviště, které si určí celní úřad v řadě čísel 00 – 50 jako označení jednotlivých počítačů, na kterých se deklarace zpracovává; na osmém místě je poslední číslice letopočtu; na deváté až třinácté pozici je pořadové číslo evidence, zleva případně doplněné nulami; čtrnácté místo je vyhrazeno pro kontrolní číslo, které stanovuje počítač. V tomto případě se jednalo o evidenční číslo 31765100-00191-9. Číslo 3 znamená, že se jedná o režim tranzitu; čtyřčíslí 1765 znamená evidenční číslo celního úřadu – Celní úřad Praha V.; 10 – číslo počítače, 0 – rok 2000. Uvedení čísla 311765100 namísto správného 31765100 tak nemůže způsobit žádnou záměnu za jiné tranzitní celní prohlášení. Vlastní číslo evidence následuje až za pomlčkou. Žalovaný dále popírá důvodnost namítaného rozporu mezi odůvodněním pokuty v případě celního úřadu a celního ředitelství, neboť celní úřad ve svém odůvodnění praví, že „při stanovování výše sankce pokuty přihlédl celní úřad především ke skutečnosti, že zboží spolu s doklady nebylo celnímu úřadu dodáno ani po lhůtě stanovené v celním prohlášení, respektive tedy jen opožděně“. Podle názoru žalovaného tato věta připouští pouze jeden výklad a sice ten, že zboží nebylo dodáno vůbec, tedy ani opožděně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z formulace stížnostních bodů vyplývá, že stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že tranzitním celním prohlášením evid. č. 31765100-00191-9 propustil Celní úřad Praha V. dne 9. 6. 2000 do režimu tranzitu zboží označené jako „motor s přísl.“, příjemce M. R., B. 138, Ch., hlavní povinný společnost D.L. zastoupený M. P. K tomuto celnímu prohlášení je přiložen účet, vystavený společností B. & Y. N. V. G. na částku 11 706 DM a faktura 020/00 odesílatele R. M. znějící na částku 12 000 DM. Správní spis dále obsahuje služební dopis Celního úřad Praha V., ve kterém je žádán Celní úřad Hevlín 2122, aby prošetřil, zda mu bylo zboží označené jako motor s příslušenstvím, celní hodnoty 225 960 Kč, propuštěný do režimu tranzitu dne 9. 6. 2000 na základě celního prohlášení č. 31765100-00191-9, předloženo. Prostřednictvím oznámení o nepředložení zboží ze dne 10. 7. 2000 Celní úřad Praha V. sdělil stěžovateli, že výše specifikované zboží nebylo požadovaným způsobem potvrzené celním úřadem určení,

a vyzval ho, aby podal vysvětlení k objasnění skutečností rozhodných pro posouzení, zda byly porušeny celní předpisy a vznikl celní dluh. Z protokolu o zjištěném celním deliktu ze dne 29. 8. 2000, č. j. PRO 486/2000, vyplývá, že předmětné zboží bylo Celním úřadem Praha V. přijato a bylo mu přiděleno evidenční číslo 31765100-00191-9 s tím, že spolu se zbožím bude předloženo k CÚ 2122 Hevlín, a to do 16. 6. 2000. Ačkoliv bylo dne 17. 7. 2000 hlavnímu povinnému (stěžovateli) doručeno oznámení o nepředložení zboží, stěžovatel neprokázal dodání dokladů a zboží celnímu úřadu určení. Na zboží byl proto vystaven platební výměr č. j. PV TCPV-6. Ve vyjádření k protokolu o zjištěném celním deliktu ze dne 4. 12. 2000, č. j. Toj-870/2000, stěžovatel uvedl, že daný dovozní případ není u účastníka nikterak evidován, ani o něm není účtováno, a účastník o něm nemá ani žádné doklady, které by mu dovolily ve věci blíže argumentovat. Podle jeho názoru dne 9. 6. 2000 nepodával na Celním úřadě Praha V. žádné celní prohlášení, jež by mohlo souviset s výše uvedeným případem. Vzhledem k obdobným případům se stěžovatel domnívá, že tento dovozní případ byl soukromou aktivitou paní M. P., bývalé zaměstnankyně stěžovatele, s níž byl pracovní poměr okamžitě zrušen pro hrubé porušení pracovní kázně v souladu s ustanovením § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, a na niž bylo stěžovatelem podáno u Obvodního úřadu vyšetřování pro Prahu 6 trestní oznámení pro důvodné podezření ze spáchání několika závažných, zejména majetkových trestných činů. Celní úřad Praha V. pak stěžovateli dne 2. 5. 2001 za výše uvedené pochybení uložil pokutu ve výši 10 000 Kč, přičemž přípisem ze dne 28. 5. 2001, č. j. Toj-870/2000, označeném jako „Oznámení o opravě zřejmých omylů“, bylo stěžovateli sděleno, že uvedení odlišných evidenčních čísel v rozhodnutí ze dne 2. 5. 2001, č. j. Toj-870/2000, bylo způsobeno administrativní chybou při uvádění údajů do tohoto rozhodnutí, a že správným evidenčním č. je číslo 31765100-00191-9.

Podle ustanovení § 140 odst. 2 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu obou stupňů, hlavní povinný je celnímu úřadu odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu; zejména je povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno dopraveno ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady.

Podle ustanovení § 293 písm. e) bod 1 celního zákona celní předpisy poruší ten, kdo nedodrží podmínky stanovené pro zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením, v daném případě do režimu tranzitu (§ 133 odst. 1 písm. a/ celního zákona). Za porušení celních předpisů uvedených v § 293 písm. a) až e) bylo možno uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč a za porušení celních předpisů uvedených v § 293 písm. f) až k) pokutu až do výše 100 000 Kč.

Na základě podkladů obsažených v předloženém spise dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaného došlo k propuštění shora uvedeného zboží do režimu tranzitu, aniž by hlavní povinný, jímž byla společnost D.L., toto zboží předložil celnímu úřadu určení. Poukazuje-li stěžovatel na to, že o věci nic neví, neboť žádnou celní deklaraci týkající se předmětného zboží nikdy nepředkládal, a jedná se podle jeho názoru o soukromou aktivitu bývalé zaměstnankyně stěžovatele M. P., pak je třeba konstatovat, že odpovědnost tzv. hlavního povinného za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu je odpovědností objektivní. Nejvyšší správní soud nepopírá, že se mohlo jednat o soukromou aktivitu paní M. P., a že např. vedení společnosti D.L., o dané věci nemuselo nic vědět. Ze spisu však jednoznačně vyplývá, ostatně stěžovatel to ani nezpochybňuje, že v době podání celní deklarace evidenční č. 31765100-00191-9 paní M. P. byla zaměstnankyní stěžovatele

zplnomocněnou k jednání v celních záležitostech na Celním úřadu Praha V., a tedy způsobilá svými úkony stěžovatele zavazovat.

K námitkám týkajícím se chyb a nejednoznačností některých údajů obsažených v oznámení o předložení zboží v podané celní deklaraci, protokolu o zjištěném celním deliktu apod. zdejší soud poznamenává, že si je vědom jistých dílčích pochybení žalovaného (různá data, jež měla být rozhodující pro dodání zboží celnímu úřadu určení, stanovení dvou odlišných celních úřadů určení Hatě – Hevlín apod.), nicméně s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. o nich Nejvyšší správní soud nemůže rozhodnout. Ze znění stěžovatelovy žaloby totiž bylo zjištěno, že tyto námitky v ní vzneseny nebyly. Jedinou výjimku tvoří námitka, že v protokolu o zjištěném celním deliktu ze dne 29. 8. 2000, č. j. PRO 486/2000, bylo uvedeno jako datum předložení Celnímu úřadu Hevlín do 16. 6. 2000, zatímco správně mělo být uvedeno datum 14. 6. 2000. Ohledně této námitky se Nejvyšší správní soud přiklání k názoru Městského soudu v Praze, který konstatoval, že se nejedná o rozhodnutí, tedy jde o pochybení správního orgánu, které však nemělo žádný vliv na rozhodnutí samotné.

V případě vady rozhodnutí prvostupňového orgánu spočívající v chybném uvedení evidenčního čísla celní deklarace je zdejší soud toho názoru, že se jedná o vadu rozhodnutí, pro kterou však není třeba považovat toto rozhodnutí za nezákonné. V prvé řadě je třeba podotknout, že nesprávnost evidenčního čísla spočívala ve zdvojení číslovky 1, tedy namísto evidenčního č. 31765100-00191-9 bylo uvedeno evidenční č. 311765100-00191-9. Vzhledem k tomu, že evidenční číslo celní deklarace je definováno číslem o stanoveném počtu znaků (jak podrobně vysvětlil i žalovaný), je zřejmé, že se jedná o chybu v psaní, a že toto číslo nelze ani hypoteticky vztáhnout k jiné celní deklaraci, se kterou by celní deklarace týkající se přezkoumávané věci mohla být zaměněna. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že evidenční číslo předmětné deklarace bylo po celou dobu řízení uváděno přesně, a tudíž stěžovatel si byl vědom toho, o kterou celní deklaraci se jedná. Pochybení prvostupňového orgánu bylo posléze napraveno jak v „Oznámení o opravě zřejmých omylů“, tak i v rozhodnutí žalovaného, který v odůvodnění tohoto rozhodnutí na opravu chyb odkázal. Pokud tedy žalovaný ve výroku rozhodnutí potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, pak zdejší soud považuje za nepochybné, že tím bylo potvrzen výrok obsahující správné evidenční číslo celní deklarace.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud i stěžovatelovu námitku týkající se toho, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu, že není jasné, jakými konkrétními úvahami se při určení výše pokuty celní orgán v napadeném rozhodnutí řídil, jak hodnotil jednotlivé okolnosti případu, a to každou zvláště i v jejich souvislostech, v jakých rámcích se jeho rozhodování pohybovalo, a proč uložil žalobci pokutu právě v dané výši. Ustanovení § 299 celního zákona nevymezuje přesná kritéria pro stanovení pokuty, proto je třeba vycházet z obecných omezení, kterými je správní orgán při svém uvážení limitován, jako je princip nediskriminace, princip adekvátnosti postihu, zohlednění míry zavinění apod. Z tohoto pohledu se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jak rozhodnutí Celního ředitelství Praha V., tak i rozhodnutí žalovaného jako dostatečně odůvodněná a konkretizovaná. Kromě obecné úvahy o potřebě a smyslu uložení sankce za spáchaný celní delikt z obou rozhodnutí vyplývá, že oba orgány hodnotily jednak výši vzniklého celního dluhu a jednak míru zavinění, kdy bylo konstatováno, že úmyslné jednání nebylo prokázáno.

Nejvyšší správní soud považuje za zcela irelevantní názor stěžovatele, podle kterého na rozdíl od celního orgánu prvního stupně, který při ukládání pokuty a rozhodování o její výši přihlédl k tomu, že zboží bylo předloženo na celní úřad opožděně, odvolací orgán

výši pokuty považoval za přiměřenou s ohledem na to, že zboží nebylo celnímu úřadu předloženo vůbec. Ze srovnání formulací uvedených v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který uvedl, že zboží nebylo celnímu úřadu určení vůbec dodáno, s odůvodněním rozhodnutí Celního úřadu Praha V., podle kterého při stanovování výše sankce – pokuty přihlédl především ke skutečnosti, že zboží spolu s doklady nebylo celnímu úřadu dodáno ani po lhůtě stanovené v celním prohlášení, respektive tedy jen opožděně, vyplývá, že se jedná o totožné posouzení skutkového stavu věci. Lze připustit vysvětlení žalovaného, že došlo k chybě v psaní při formulaci této věty, kdy namísto „tedy jen opožděně“ mělo být uvedeno „tedy ani opožděně“.

Za důvod ke zrušení napadeného rozsudku nelze považovat ani námitku stěžovatele směřující ke skutečnosti, že podpis na rozhodnutí žalovaného nenáleží ani řediteli ČR ani vedoucímu právního oddělení, jejichž jména a funkce jsou na rozhodnutí předtištěna, z čehož stěžovatel dovozuje, že v případě takového rozhodnutí se nemůže jednat o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 46 a násl. správního řádu a takové „rozhodnutí“ nemůže mít žádné účinky. Ze stěžovatelovy argumentace je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného považuje za tzv. non-rozhodnutí, neboli rozhodnutí nicotné (nulitní). Pokud by tvrzení stěžovatele bylo pravdivé a Městský soud v Praze by tuto skutečnost opomněl, zavdávalo by to na základě kasační námitky důvod ke zrušení rozsudku jmenovaného soudu v řízení o kasační stížnosti. Nicotnost (neexistenci) správního aktu však způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek situaci, kdy již o existenci správního aktu nelze vůbec hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, v absolutním nedostatku zákonem předepsané formy, naprosté neurčitosti či nesrozumitelnosti obsahu rozhodnutí, a v důsledku toho jeho nerealizovatelnosti, nebo v absolutní nemožnosti plnění obsahu rozhodnutí. V posuzovaném případě však o nicotnosti rozhodnutí hovořit nelze. Bez ohledu na možné pochybnosti, které podpis osoby, jež rozhodnutí podepsala s dodatkem „v. z.“ a jež zjevně není ani jednou z osob na rozhodnutí uvedených plným jménem i s uvedením funkce, je totiž zřejmé, že rozhodnutí bylo vydáno i vypraveno kompetentním orgánem, bylo vydáno na základě platného zákona, v řádné formě, je určité, srozumitelné a plně realizovatelné.

K poslední stěžovatelově námitce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu neurčitosti a neúplnosti výroku Nejvyšší správní soud uvádí, že nemůže k této skutečnosti přihlídnout, neboť se jedná o námitku, kterou stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu